

12/10 72. 12/10 72.

1170

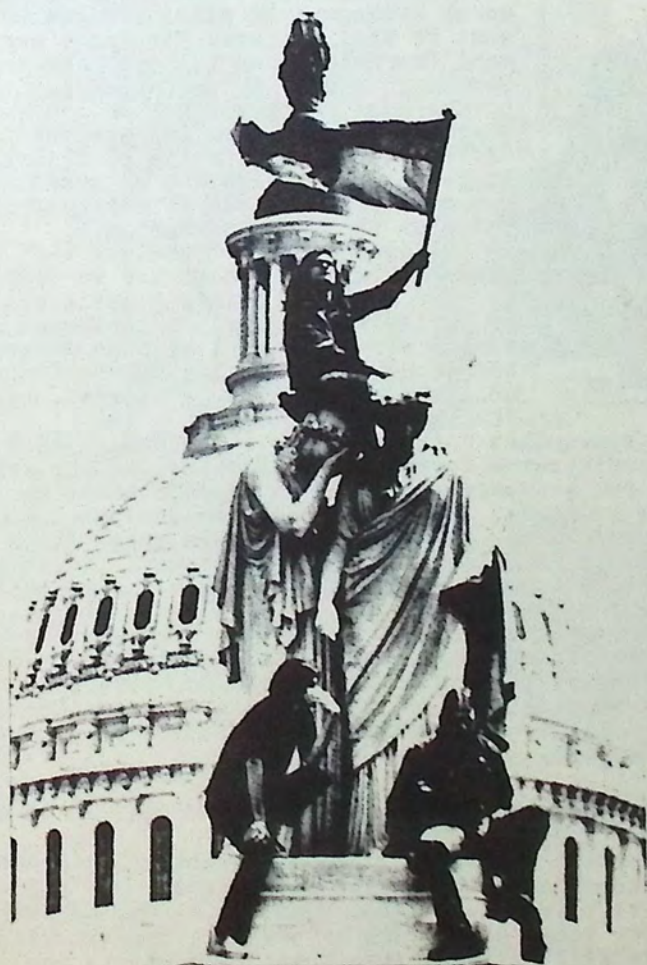
UNIVERSITETSBIBLIOTEKET

Avlskontoret

VIETNAM

INFO

Juni 1971

Krigsmotstandere foran Capitol

www.pdf-arkivet.no (2026)

"VIETNAM-INFO" utgis av
Vietnambevegelsen i Norge,
Postboks 8408 - HKB, Oslo 1
telefon 20 38 43.

Redaksjon av dette nummer:
Terje I. Olsson og Jon Pelle
Kjellstrøm.

"Vietnam-info" er utkommet
svært uregelmessig i den
siste tiden. Vi beklager dette
sterkt. Grunnen ligger både i
økonomiske vansker som også
arbeidsmessige problemer. Det
er et håp fra Vietnambevegelsens
side at dette vil bedres nå.

BLOKKNOTATER :

Krigsforbrytne tri bunal i Oslo 20-24 juni

«L'Express», Paris

Hodejegeren Calley

Den internasjonale kommisjon for gransking av USAs forbrytelser i Indokina holder sin 2. sesjon i Oslo i tiden 20.-24. juni. Det er Vietnambevegelsen i Norge som er vertskap og norsk arrangør. Et slikt arrangement er selv sagt en stor oppgave. Når dette skrives er det ennå fem uker igjen til det hele begynner. Vi får håpe at alt går bra arrangementsmessig.

USA gjør seg skyldig i de groveste krigsforbrytelser i Indokina. Den svenske LO-avisen "Aftonbladet" skrev nylig på lederplass at de ligger på samme plan som de tyske nazisters grusomheter under den 2. verdenskrig. Vi tror dette er en riktig vurdering.

I Indokina er forbrytelser satt i system. Løytnant Calley, som vi har en tegning av her, er bare en liten brikke i dette spillet. Sikkert er Calley skyldig og han fortjener en meget streng straff. Men vi må ikke overvurdere hans betydning. Vi må heller spørre hvordan det er mulig at slikt skjer, - hvordan oppstår det "Calley"er?

Svaret på det spørsmålet kan bare søkes i omstendighetene omkring den krigføring som amerikanerne fortsetter i Indokina. Krigen frambringer en brutalisering som produserer mordere på løpende bånd. Og viktigst: Disse mordere er mennesker som uten krigens omstendigheter kunne være samfunnsgavnlige elementer. Det er bl.a. Calleys tragedie.

Ansaret for de forbrytelser som begås i Indokina ligger hos den politiske og militære ledelse i USA. Det er disse som fortsetter å føre krig mot de indokinesiske folkene. Det er også disse som kan stoppe krigen. Men det er ikke noe som vil skje etter president Nixons forgodtbefinnende. Den amerikanske regjering må tvinges til en ny politikk.

Derfor er Vietnambevegelsens arbeid viktig og nødvendig. Derfor er det også flersidig og må være det. Solidaritet med de indokinesiske folk betyr bl.a. støtte til de amerikanske krigsmotstandere og aktivt press på USA-administrasjonen.

Norsk anerkjennelse av Nord-Vietnam

Regjeringen Bratteli har i sin tiltredelseserklæring framholdt at den vil opprette normale, diplomatiske forbindelser med Nord-Vietnam. Det er et skritt vi hilser med glede. Egentlig er det en skam at ikke Norge har gjort dette for lenge siden. Men en spesiell regjerings situasjon førte bl. a. til at Stortinget ikke fritt fikk uttale seg i denne sak. Det vedtak den nye regjering har gjort er et viktig skritt i retning av støtte til de indokinesiske folkene.

NIXON'S USA:

Tusener av mennesker sto, satt og lå i en kjempemegde bak piggråd og nettinggjerd. De sang på en Beatles-melodi: "We all live in a yellow submarine". Men teksten var endret: "We all live in a concentration camp"

Vi lever alle sammen i en konsentrasjonsleir, sang mennesker i alle aldre, av alle raser. Konsentrasjonsleiren var Washington, "den frie verdens hovedstad". "Sangerne" demonstrerte i begynnelsen av mai mot den amerikanske krigføring i Indokina. 15 000 mennesker ble arrestert under demonstrasjonene, der det deltok 2-300 000 krigsmotstandere.

Kongressbygningen måtte sikres med gjerder og piggråd. Den amerikanske president forlot byen sammen med bikkje og kone. Kongressmedlemmet Bella Abzug, New York, spottet: "Alle synes å være her. Det er bare en som mangler - Richard Nixon".

Derimot var presidentens politi tilstede. 5 100 politimenn, 4 000 soldater og 1 400 nasjonalgardister skulle opprettholde ro og orden. Ordning muss sein! "Justis"minister Mitchell beordret opprenskning blant demonstrantene, som bl.a. hadde omringet Capitol. Den liberale kongresspolitiker og krigsmotstander Cornelius Gallagher, New Jersey, tvilte på at politiet ville gripe inn. De kan ikke transportere bort folk fra "folkets tempel, vår egen kongress", sa han. De gjorde det likevel.

Politiet arresterte alt de så. Studenter og ungdommer generelt var "blinket ut" på forhånd. Eldre mennesker, husmødre og tidligere soldater og offiserer som deltok i demonstrasjonene skulle man om mulig unngå. Det gjaldt å framstille demonstrantene som langhårede, skitne studenter. Det lyktes ikke de etablerte i å gjøre.

De arresterte ble oppsamlet på sports-plasser uten overbygg. Det fantes ikke tepper, nesten ikke mat, bare noen toaletter og ikke toalett-papir. Under slike forhold ble de arresterte holdt fast i over ett døgn i noen usedvanlig kalde mai-dager.

En gang kom en militærtransport til en stadion med smørbrød. 400 smørbrød til 6 000 arresterte! Derimot hadde de nok av tåregassgranater.

Demonstrasjonene ble i stor grad preget av "veteranene", - tidligere soldater og offiserer fra Indokina. De kom i rullestoler, med krykker og med proteaser. De viste fram sine verneplikts-bøker til journalistene.

Forts. s. //

Sorg og bitterhet preget denne moren som hadde mistet sin sønn i Vietnam. Foran Capitol kastet hun sønnens medaljer og det flagg som hadde svøpt hans kiste.

en isolert og syk armé

Den amerikanske krigsmaskin i Indokina gjennomlever i øyeblikket en dyp krise. Økende antall deserteringer, store disiplinærproblemer, rasemotsetninger, manglende innsatsvilje osv. er typiske symptomer på en døende armé.

Selvsagt har denne krisen sine årsaker, og det er ikke vanskelig å finne dem. En dyp tillitskrise mellom det amerikanske folk og dets politiske og militære ledelse på grunn av krigføringen i Indokina har forplantet seg til militæret. Fordi krigen er umoralsk og urettferdig, er ikke soldatene motivert for militærtjenesten. Dette har selvsagt Nixon-administrasjonen erkjent for lenge siden. Taktikken har derfor vært å intensivere den flyoperative innsatsen og redusere så sterkt som mulig bakkeoperasjoner. Likevel fortsetter den amerikanske hær-krise med uforminsket kraft. Den gir seg mange uttrykk.

Hvor dyp kløften mellom yrkes-soldater/offiserer og vernepliktige er blitt, forteller to tilfeldig utplukkede eksempler fra Vietnam: Nylig kastet en farget vernepliktig en håndgranat etter en hvit major. Det skjedde etter at majoren hadde oppdaget at soldaten sov på vakt. Et annet sted, også i Vietnam, hadde soldatene jublet da de hørte, at to av deres offiserer var drept.

Mange av de vernepliktige makter på ingen måte det press de utsettes for. Det er matematisk bevist at antall dødsfall er atskillig høyere blant de vernepliktige enn blant yrkessoldatene. Mange av de vernepliktige får behov for å "flykte", og søker til narkotiske stoffer. I følge en Pentagon-undersøkelse, bruker hver annen soldat i Indokina narkotiske stoffer. I 1970 omkom omlag 100 soldater på grunn av for store doser.

Nylig ble det avslørt at høye Saigon-funksjonærer organiserer salg av narkotika til de amerikanske soldatene. "Visepresident" Cao Ky skal selv være innblandet.

Den Sterling-Camera 3

Fra Wall Street

I USAs militærmakt er det i dag flere misbrukere av narkotika enn fallskjermjegere. På grunn av misbruk av slike stoffer måtte man dimitere 6 700 soldater i 1970. 3 000 soldater fikk advarsel. I 1969 var antallet dimiterte under 4 000.

Lenge fantes det ingen utpregede rasemotsetninger i militæret. I 1969 ble det bare kjent 8 tilfeller av alvorlig raseuro. I 1970 måtte marineminister John Chafee innrømme at antallet i hvert fall var økt til det tidobbelte. Nøyaktige statistikker om dette stemples "hemmelig" i Pentagon.

Men først og fremst er kamp-moralen redusert. Flere og flere innser at de ikke kjemper for en god sak, men er der som undertrykkere. Over 60 "underground"-aviser eksisterer i Vietnam. Noen heter "Napalm" andre "Horseshit". I disse bladene kommer de mest inderlige angrep på det militære establishment og på Indokina-krigen. Den vanligste konklusjon: "FTA - Fuck the Army". En noe moderat oversettelse: Fanden ta militæret.

KRIGEN ER UMORALSK forts. fra s. 12

var i relativt mange tilfelle - så viste det seg at det stemte.

Vi besøkte også sykehus, snakket med mennesker som hadde vært utsatt for napalm-bomber, fosfor-bomber, splintbomber osv. Det var i det hele tatt de mest diaboliske former for våpen som var anvendt mot den vietnamesiske befolkning. Spesielt reagerte vi på de våpentyper vi her nevner. Vi var på sykehus hvor vi ble vist røntgenbilde av et menneske med over 100 stålkuler i kroppen etter at vedkommende var blitt utsatt for bombeangrep. Disse våpnene har ingen verdi utover som et våpen mot mennesker og dyr. De setter knapt nok merke i betongmurer, men mennesket er en skjør organisme.

Men til tross for de mange eksempler på amerikanernes grusomheter, så vi en rekke ting som gjorde oss oppstemte og optimistiske. Vietnameserne selv har greid å bevare optimismen. Vi bodde i Hanoi på Hotell Gjenforening i Gjenforeningens gate. I nærheten var det en park som het Gjenforening. I det hele tatt var man svært opptatt av gjenforeningen av land og folk. Dette var tydelig en reell politisk faktor.

Vi ble også oppmuntret av det nyanterte syn de hadde på den vestlige verden. Amerikanere omtales ikke som amerikanere generelt. Man trekker et strengt skille mellom det de kaller for Nixon-klikken eller US-administrasjonen og det amerikanske folk. Dette syn møtte vi hos ledende vietnamesiske politikere og embedsmenn, men også hos menigmann på gata. Jeg tror at dette på lengre sikt vil kunne redde stumpene av USAs renomme i denne verdensdelen, sier Nyhamar.

Det var også interessant å legge merke til den enorme oppmerksomhet som vietnameserne la for dagen når det gjaldt Norges erklæring om å anerkjenne DRV. Den svenske ambassadør i Hanoi fortalte at det til stadighet var spørsmål til ham om dette. Norge og Sverige var jo nesten samme landet, mente de tydeligvis.

Vietnameserne vi snakket med la vekt på at lite var skjedd etter den svenske anerkjennelsen. Nå så de tegn på et gjennombrudd når NATO-landet Norge gikk til det skritt å ville anerkjenne DRV.

Når det gjelder framtidsutsiktene for Vietnam, så møtte vi en urokkelig vilje til å slåss videre til de hadde vunnet seir. Det var ingen nederlagsstemning å spore. Tvert om hersket det en utbredt optimisme. Vi vet ikke hvor lenge krigen vil fortsette, sa vietnameserne, men den kan fortsette i 10 - 20 år. Vi vet ingenting, selvom vi kan håpe mangt og meget. Men kampen fortsetter vi til har vunnet. Det var det generelle svar.

Alt er "militære mål", som denne babyen og den forhennevende kirken, vi her har avbildet.

Man la imidlertid vekt på at Vietnam ikke måtte bli glemt når krigen var over. Man måtte ikke bli grepet av denne tretteheten som rammer folk etter en krig, som Nordahl Grieg skriver om. Det er kanskje nettopp da behovet for hjelp til gjenoppbygging vil melde seg med full tyngde. Om de vestlige land da vil glemme Vietnam, består det en viss fare for at Vietnam kan bli nødt til å søke hjelpen der de kan få den, med alt det innebærer, sier Jostein Nyhamar tilslutt.

Miljømord i Indo-Kina

Miljøspørsmål vil stå i forgrunnen i 70-års politikk. Den økende tilgrising av naturen, luft- og vannforurensing, matjordens utarming, engangsflaskers og andre plastikprodukters nedbrytende virkning, bruk av natur som avfallsplass for brukte biler o. l., alle disse enorme problemer som det moderne konsumsammenfunnet har brakt med seg, vil stå mer og mer sentralt i et hvert politisk virke i tida som kommer. I 1971 planlegges bl. a. en stor internasjonal miljøvernkonferanse i F.N.-regi i Stockholm.

Vi begynner å få øynene opp for problemene, selv om det skorter på politisk vilje og mot til å ta de skritt som er nødvendige. Mange reagerer over den forsøpling vi daglig konfronteres med. Det er positivt.

I U.S.A. ble 1970 proklamert til «miljøvernår». Store tidsskrifter som NEWSWEEK og TIME hadde «coverstory» om problemene. Men problemet har også en annen side. For det som egentlig skjer, er at i dette «miljøvernår» har U.S.A. i virkeligheten bedrevet miljømord i en utstrekning som vår verden aldri tidligere har vært vitne til.

I U.S.A. har man fått et nytt ord: ecocide, som på norsk mest kan oversettes med miljømord. Ordet skal visst ha forekommet for første gang i NEW YORK TIMES for et års tid siden.

Det er urovekkende at man taler så vakkert om miljøvern, men lar et miljømord fortsette. Nå har enkelte vitenskapsmenn begynt å reagere. Vi må lytte til disse. De har mye å fortelle.

Den første utførlige redegjørelse om det amerikanske miljømordet i Indokina (Vietnam, Kambodsja og Laos) foreligger nå i boka «Miljømord i Indokina — krigens økologi», redigert av Barry Weissberg og utgitt på Canfield Press i San Francisco. Boka inneholder et betydelig antall artikler av forskere fra forskjellige fagområder. Bokas hovedkonklusjon er: miljøpolitikk har fått en ny dimensjon.

Hva er så miljømord? Miljømord er noe som er verre enn folkemord, fordi det ikke bare dreier seg om å drepe menneskene, men også ødelegge deres omgivelser, deres livsbetingelser. Det er krig mot alt liv. Den krig som beskrives i denne bok, er en krig mot mennesker, mot dyr, mot grøde, mot jordsmonnet, skogene, vann, ja, til og med luft, kultur, tradisjoner, menneskenes livsmønster, mot familiestrukturen, kort sagt: mot landets økonomiske og sosiale struktur.

Det er altså ikke bare menneskene som drepes, men alt omkring dem også. Alt som er avgjørende for deres eksistens som mennesker. De som ikke blir drept direkte av krigen, skal ut-

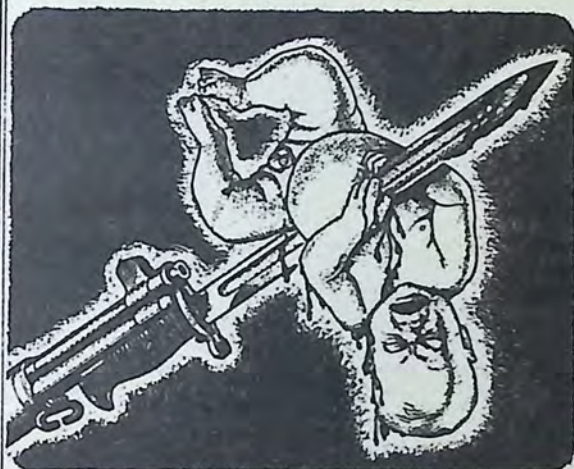
ryddes på grunn av mangel på omgivelser å leve i. Plutselig blir forbrytelser som de i My Lai stilt helt i skyggen. Tortur og drap er i sin brutalitet forferdelig, men den systematiske og målbevisste utrydding som anes bak miljø-mordet, er alvorligere.

I en innledende artikkel av Orville S h e l l og Barry Weisberg trekkes denne konklusjonen: «Den nesten fullstendige ødeleggelse av det levende landskap og de sosiale samfunn i Indokina fortsetter i et så hurtig tempo at det er helt umulig å forutse det virkelige omfang og de virkelige konsekvenser på lengre sikt. Ødeleggelsen av næringsinnholdet i jorda, luften og i vannet, det økonomiske livs stadig mer fullstendige avhengighet av utenlandsk kapital og import, ødeleggelsen av kulturarven og familiestrukturen, omfanget av sjukdom og død, utgjør forsøk på en total nedbrytning av landets (her menes Vietnams — tios merkn.) biologiske og sosiale struktur. Ødeleggelsen er så omfattende at man spør seg om U.S.A. ikke har funnet en måte å møte de nasjonale frigjøringskriger på: ødeleggelse av hele folket og landet».

Det mest oppsiktsvekkende ved den totale krigføring er at man nå taler om «elektroniske kampområder». Ordet stammer fra general Westmoreland. Han uttaler: «Jeg ser for meg en arme innebygd i og omkring et integrert kontrollsystem som utnytter den moderne teknikk i kommunikasjoner, ildgivning, automatisk databehandling etc., et system som er tilpasset dynamikken i kampområder som stadig forandres og flyttes, et system som materielt hjelper den taktiske befalingsmann i å ta den riktige beslutning på riktig tidspunkt».

Og Leonard Sullivan, stedfortredende forsknings- og utviklingsdirektør for sørøstasia-

JOIN THE ARMY LEARN A TRADE

BUTCHERING

"Verv deg og lær et yrke:
Slakting."

tiske spørsmål, tilføyer: «Denne utvikling åpner fascinerende horisonter som viser hva vi kan gjøre om 5 eller 10 år. Om vi forestiller oss at vi kan oppdage alt som puster, alt som beveger seg, alt som bærer metalliske gjenstander, som skaper lyd eller som er varmere eller kaldere enn omgivelsene, så begynner vi å forstå mulighetene. Dette er innledning til en total automasjon av kampområdene... Det er hva vi behøver for denne porøse krigen, der venner og fiender er blandet sammen».

Utviklingen i denne retning er allerede kommet langt. Ifølge NEW YORK TIMES er det vietnamesiske landskap allerede spekket med elektronisk datautstyr. Radarskjermer, kameraer,

infrarøde detektorer og en økende mengde av enda mer avansert teknisk utstyr tas i bruk.

I realiteten omvandles Vietnam og de andre indokinesiske landene til et forsøksfelt og til et sted der den automatiserte mordmaskinen fritt kan benyttes.

Men den elektroniske krigføringen er bare et ledd i en systematisk utryddelseskrig. Andre midler er den kjemiske krigføringen. Minst 12 prosent av Sørvietnams areal er blitt oversprøytet med avløvningsmidler av forskjellige slag. 25 prosent av all skog er oversprøytet 2 eller flere ganger, ifølge F.N.L. er det riktige tallet 44 prosent. Halvparten av den dyrkede jorda er ødelagt.

Den kjemiske krigføringen har bevislige virkninger på menneskene. Spesielt kjemikaliet 2,4,5 T som er en av ingrediensene i sprøytemidlet «Orange», har genetiske virkninger. Misdannelser på fostre og spebarndødelighet er sterkt økende i Sørvietnam. Vitenskapsmenn som har benyttet stoffet på rotter i ekvivalente mengder som fostre relativt sett har fått det i seg, har konstatert 100 prosent fosterskader. Og enda vet vi intet om hvilke virkninger dette kan ha seinere, når barna er vokst opp, eller i neste generasjoner.

Hensikten med oversprøytingen er å frata F.N.L. delvis gjemmesteder i skogene og delvis næringsbasen, risen. Det er typisk at fra å være en av verdens største riseksportører er Sørvietnam idag et risimporterende land.

Men jorda blir også ødelagt på andre måter. Intensiv bombing medfører ødeleggelser på dyrket og annen jord. Sørvietnam ser nå mer og mer ut som et månelandskap.

Bombekraterne er i gjennomsnitt 15 meter i diameter og 10 meter djupe. I alt regner man med at omlag 12 500 kvadratkilometer jordområder er forvandlet til kratre, omlag 6

ganger Vestfolds flateinnhold! Man regner også med at bombene har kastet opp 10 ganger mer jord enn det som ble gravd ut i Suez- og Panamakanalene tilsammen!

Ødeleggelse av skog har de mest alvorlige geologiske konsekvenser. De tropiske regntidene skyller bort jordas næringsstoffer. Det som blir tilbake, utsettes for en brennende tropesol, og den tidligere så fruktbare jorda forvandles til en rødaktig, leireliknende masse som kalles laterit. Den lateriserte marken er steril for alltid.

Nylig hadde undertegnede en samtale med representanter for F.N.L. Jeg undret meg bl. a. på virkningene av kjemikalieoversprøytinger for risproduksjonen i Mekong-deltaet. Svaret var som anført ovenfor. Risproduksjonen har gått sterkt tilbake på grunn av utarming av jordsmonnet. Men nå truer en ny fare: På grunn av at Mekong-deltaet er meget lavt, har tidevannet virket som et «renseanlegg»: det har skyllet unna giftstoffene. Nå begynner imidlertid giftkonsentrasjonen i havet utenfor å bli så høy at man frykter alvorlige konsekvenser for planteliv og fiske i sjøen. Et eksempel på hvordan alt henger sammen.

De opplysninger som her er gitt er bare en antydning om problemenes omfattende karakter. Krigen i Indokina er en miljøkrig, et begrep vi ikke tidligere kjente. U.S.A. behøver ikke gå til atomkrig for å gjennomføre en ødeleggeskrig. Miljøkrigen skjer systematisk, uten store smell og brak som kommer i avisene. Dessuten har miljøkrigen den «fordel» at den skjer på en nesten umerkelig måte, nærmest som en epidemi som sprer seg. Og for dem som vil peke på det som skjer, blir angrepspunktene så uklare fordi de er så mange.

Det påhviler oss imidlertid et enormt ansvar om vi bare lukker øynene for det som skjer.

Klippet fra "Vestfold"

TERROR FRA LUFTA

En 7 1/2 tonns bombe sprenger vekk alt i et område så stort som en vanlig fotballplass.

Stjernene sør for Ben Het angir hvor "daisy cutter" er brukt hittil.

USA HAR FÅTT ET NYTT VAPEN I INDOKINA-KRIGEN. DET ER DEN SAKALTE "DAISY CUTTER". BOMBEN VEIER 7 1/2 TONN OG KREVER SPESIALKONSTRUERTE FLY. DEN SLIPPES UT MED FALLSKJERMER OG DETONERES KORT FØR DEN TAR BAKKEN. VIRKNINGEN ER AT DEN SPRENGER VEKK ALT SOM ER I OMRÅDET: LAGER "FOTBALLPlassER", SOM AMERIKANERE SIER. SEKS AV DISSE BOMBENE BLE NYLIG ANVENDT I VIETNAM. SAIGON-HÆREN VAR BLITT OMRINGET AV FNL-TROPPER I OMRÅDET VED BASE 6. AMERIKANSKE BOMBERE SLAPP NED OVER 600 TONN BOMBER LIKE RUNDT DEN STILLING SAIGON-TROPPENE HADDE, OG BRUKTE SA SEKS "DAISY CUTTERS" FOR Å SPRENDE ALL MOTSTAND. LIKEVEL MØTTE SAIGON-TROPPENE STERK MOTSTAND DA DE FLYKTET FRA STILLINGENE DE SAKALTE "DAISY CUTTERS" ER ET NYTT EKSEMPEL PÅ DE GRUSOMME OG ULØVLIGE VAPEN USA SETTER INN I INDOKINA. SAMTIDIG ER DET ET EKSEMPEL PÅ AT INDOKINA NA ER BLITT ET FØRSØKSOMRÅDE FOR USA'S VAPENINDUSTRI.

EN ISOLERT ARME

Forts. fra s.

I 1970 deserte 89 088 amerikanske soldater fra Indokina.

Av de 2,9 millioner store USA-avdelinger var det 228 877 soldater, som tok seg "tjuvperm" i mer enn en måned.

Færre yrkessoldater enn noen gang er villig til å forlenge kontraktene. I 1965 var ca 50 % villig til det, - nå under en tredjedel.

Av de vernepliktige som blir kjent "stridende" ved legeundersøkelse, har minst 50 000 reist til Canada og bosatt seg der for å komme unna armeen. I tillegg til disse har 100 000 søkt om fritak av overbevisningsgrunner.

De som tar militærtjeneste blir også uglesett i sin egen befolkning. En kadett fra det kjente militærakademiet West Point klaget: "De kalte meg til og med for morder. Når jeg kommer hjem på ferie, tar jeg av meg uniformen og tar den ikke på før jeg skal tilbake til fronten".

Hundretusener av tilbakevendte soldater fra Indokina (hittil er 2,5 millioner soldater kommet tilbake etter korte eller lengre opphold i Vietnam) får ikke jobb.

Den fargede veteranen Arthur Snowden er typisk: "Jeg ble såret to ganger i Vietnam. Nå får jeg ikke en gang tilbake jobben min i postvesenet".

I dag er omlag 10 % av de tidligere Vietnamkrigerne uten jobb. Blant de fargede er proportsatsen 15,6.

Riktignok finnes det en bestemmelse om at en arbeidsgiver må ta inn igjen en ansatt om han har vært i militæret og derfor midlertidig måtte oppgi sin gamle jobb. Men dette gjelder bare i tilfeller der den samme arbeidsgiver i denne perioden ikke har vært tvunget til å si opp en eneste arbeider av økonomiske grunner. Og det skjer sjelden som følge av Vietnam-krigen er arbeidsløsheten i USA høyere enn noen gang på ti år.

De enorme problemer i armeen er egentlig ikke annet enn et speilbilde av forholdene i USA selv, der folket ikke ønsker krigen, mens en reaksjonær ledelse fører den videre. Dette kan hurtig utvikle seg til en virkelig krutt-tønne som allerede er i ferd med å bli tent.

Delegasjon fra FNL-Ungdommen

I tida 19-23 april gjestet en ungdomsdelegasjon fra FNL's Ungdom i Sør-Vietnam Norge. Delegasjonen var gjest hos Vietnambevegelsen i Norge og arrangementet fant sted i samarbeid med AUF, Norges Unge Venstre, Kommunistisk Ungdom, A-STUD og Norsk Studentunion.

Under sitt opphold hadde de vietnamesiske utsendingene anledning til å stifte kjennskap med norske ungdomsorganisasjoner og deltok forøvrig i en rekke andre tilstelninger.

Særlig vellykket var et besøk på Groruddalen skole som det lokale AUF-laget hadde tatt initiativ til. For omlag 250 elever fortalte lederen for delegasjonen, Huynh Tuan, medlem av sentralkomiteen i FNLs Ungdom, om situasjonen i Indokina og om sitt ungdomsforbund.

En liknende tilstelning dagen etter ble avholdt på Foss skole. Også her var det stor interesse blant skoleelevene for å få siste informasjon om krigen i Indokina.

Med i delegasjonen var foruten Huynh Tuan også Ho Tinh Tinh, en relegert student fra Saigon, Pham Van Choung, medarbeider i den internasjonale kommisjon i FNLs Ungdom, Nguyen Thi Chinh, en 30-årig kvinne som har tilbrakt 20 mnd i Saigons fengsler og den 11-årige Tran Thi Da som overlevet en amerikansk massaker i Vietnam.

På et særskilt møte med styret i Vietnambevegelsen ytret delegasjonen sin takk for det arbeid VB driver, og ba VB overbringe deres takk til det norske folk for den solidaritet som hadde blitt dem til del.

NIXONS USA. Forts. fra side 3

Samtidig med demonstrasjonene gjennomførte senator Edward Kennedy og William Fulbright sine "hearings" i kongressen.

Det går nå nesten ikke en dag i USA uten at Vietnam-veteraner avslører krigsforbrytelser. Nixons taktikk, My Lai var et enkelttilfelle, slår fullstendig feil.

- * Steve Noetzel, soldat i Special Forces, forteller om en fangetransport med helikopter. Da de kom fram manglet det 12 fanger. På spørsmål om hvor de var blitt av, svarte piloten med et smil: "De forsøkte å flykte over Mekong-deltaet".
- * Marineinfanteristen Steve Rose, 26 år, forteller at i hans avdeling (3. divisjon) var det vanlig å skjære av venstre øre på drepte vietnamesere og sende det hjem på spritflasker.

- * Underoffiseren Scott Camile, 24 år, forteller om en tilfangetatt vietnamesisk kvinne som forgjeves hadde bedt om vann. En løytnant beordret at hun skulle drepes og "soldatene stakk en bajonett i hvert av brystene og presset så en stokk opp i hennes vagina". Derpå ble hun skutt.

- * Beretninger om forhold i Indokina fra 100 veteraner blir av den liberale senatoren Mark Hatfield betegnet som "forferdelige og alvorlige vitnemål". I beretningene nevnes eksempler på hvor grusomt amerikanerne gikk fram. Ex-løytnant Dennis O'Brien: "I Vietnam gjorde de oss til dyr".

Dette er bare noen få eksempler. Det er ikke en gang de sterkeste. Men de viser hvilken karakter den amerikanske krigføringen i Indokina har.

Opposisjonen i USA mot krigspolitikken til president Nixon blir stadig større. Demonstrasjonene i begynnelsen av mai var et tegn på det. Ingen repressive tiltak fra regjeringens side vil på lengre sikt kunne stanse den demokratiske opposisjonen.

Den konservative senator Strom Thurmond fikk svar på tiltale da han i New Yorks T-bane agiterte for en "ærefull vei" ut av Vietnam. "Senator, vi har ingen ære lenger", svarte Chris Jiordano. Chris manglet en arm på grunn av krigen, men hadde ikke mistet evnen til å stille seg på riktig side.

NY BOK OM KRIGSFANGER I VIETNAM.

Det er nettopp utkommet en ny bok om krigsfanger i Vietnam. Boka er på engelsk og er sammensatt av fru Peggy Dyff, aktiv i den britiske fredsbevegelsen. Fru Duff deltok i en granskingskomisjon til Vietnam ifjor, der hun bl.a. hadde anledning til å undersøke forholdene for de amerikanske krigsfangene i Nord-Vietnam.

Bokas tittel er "Prisoners in Vietnam - the whole story". Den er utgitt av International Confederation for Disarmament and peace og kan bestilles fra VB, Pris: kr. 10,- inkl porto.

MEDISINER TIL VIETNAM

VIETNAM 70-aksjonen viser stadig nye resultater. Det er nå innsamlet langt over 100 000,- kroner, og nylig ble det overrakt til PRR-kontoret i Oslo en pakke med medisiner til en verdi av 85 000,- kroner. Sekretær Van Hoi ved PRR-kontoret ga uttrykk for stor takknemlighet for den hjelp som blir vietnameserne til del.

HOVEDKOMITEMØTE I VB

Vietnambevegelsen i Norge hadde Hovedkomitemøte tirsdag 1. juni i Oslo. Det ble redegjort for arbeidet hittil i år etter årsmøtet med hovedvekt på Tribunalet. Hovedkomiteen ga uttrykk for støtte til det arbeid som er utført fra styret.

VB'S KONTORTID

Kontortid for Vietnambevegelsen er nå hver dag unntatt lørdag, 0830-1530. Kontoret er i Samfunnshuset, rom 305, telefon 20 38 43.

NORSK GRAFISK FORBUNDS LANDSMøte vedtok å bevilge kroner 2 000,- til Vietnambevegelsen.

KRIGEN ER UMORALSK

NESTFORMANNEN I VIETNAMBEVEGELSEN I NORGE, REDAKTØR JOSTEIN NYHAMAR, VENDT NYLIG TILBAKE TIL NORGE ETTER EN REISE TIL NORD-VIETNAM. HAN VAR DER SOM FORMANN FOR EN GRANSKINGSDELEGASJON UTSENDT I OPPDRAG FRA DEN INTERNASJONALE KOMMISSJON FOR GRANSKING AV USA'S FORBRYTELSE I INDOKINA, SOM VIL HOLDE SIN ANNEN SESJON I OSLO I TIDA 20-24 JUNI. PÅ SESJONEN I OSLO VIL DELEGASJONEN LEGGE FRAM SIN RAPPORT, MED I DELEGASJONEN FORØVRIG VAR FRU DOROTHY D. FORMAN, FORMANN I DEN AMERIKANSKE AVDELING AV WOMEN'S INTERNATIONAL STRIKE FOR PEACE, MARTIN ROSSDALE, FORSKER FRA MIDDLESEX HOSPITAL I LONDON, SVEN EKBERG, SVENSK EKSPERT PÅ KJEMISK KRIGFØRING OG EN RUSSISK JOURNALIST. DELEGASJONEN VENDTE TILBAKE FRA HANOI DEN 29. MAI. HER ER NOEN AV NYHAMARS INNTRYKK I EN SAMTALE KORT ETTER HJEMKOMSTEN MED VIETNAM-INFO.

Hovedstaden Hanoi var ikke i så stor grad preget av krigens herjinger. Vi så noen ødelagte hus her og der, og stiftet selvsagt bekjentskap med de typiske tilfluktsrommene, forøvrig en vietnamesisk oppfinnelse. Det er ikke annet enn to sementringer som er nedgravd i jorda med et lokk. Det finnes 250 000 slike i Hanoi.

Nei, det var først da vi kom utenfor Hanoi at vi merket krigens redsler. Ødeleggelsene var enorme. Aldri har jeg sett noe liknende, og det var verre enn jeg noen gang har forestilt meg. Jeg har sett bombede byer før, - jeg opplevde bl.a. bombingene av London under siste krig, men dette er det verste jeg har sett.

Vi besøkte f.eks. restene av byen Vinh, mellom den 19 og den 20. breddegrad. Byen er med 72 000 innbyggere på størrelse med Stavanger. Den var 100 % utslettet. Nå var den provisorisk gjenoppbygget på de gamle ruinhauger.

Da vi reiste fra Hanoi og sørover, så vi at hver eneste bru var ødelagt. Ved siden av de forvridde

restene av den gamle brua, var det bygget opp en ny, provisorisk bru.

Vi så store ødeleggelser på jernbanenettet. Intet ser ut til å ha unngått de amerikanske bomberaidene.

Av ca. 6 000 landsbyer i Nord-Vietnam, var 3 600 blitt bombet. Av 68 statlige jordbrukskombinater, var 66 blitt bombet. Dette gjaldt på samme måte jordbrukskollektivene, dikeanlegg osv., forteller Jostein Nyhamar.

I Nord-Vietnam er det satt opp en sentral kommisjon for gransking av USAs forbrytelser i Vietnam. Denne kommisjonen ledes av den nord-vietnamesiske høyesterettsjustitiarius som kommer til Oslo under Tribunalet i juni. De ga oss en mengde opplysninger og tall, og vi tror tallene er riktige. Selvsagt hadde vi ingen mulighet til å sjekke hver eneste detalj de fortalte oss, men i den grad vi kunne undersøke opplysningene - og det

Forts. på side 5

VIETNAMBEVEGELSEN
I NORGE

☎ 20 38 43